

Vít Kupilík

Komu se nelení, tomu se Zelení Aneb příběh z kroniky Skutečného světa

Pan Zelený, manžel paní Zelené, byl hrobař. Právě vylézal z jámy, jež kopal pro pana Mrtvého. Pan **mrtvý totiž prd ví**. Problém byl v tom, že u hrobařů platí pravidlo: **Kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá**.

Se smutkem se pan Zelený (budeme mu říkat pan Zel.) vracel domů. Svoji ženu však nikde nenašel. Nebylo divu, jeho žena, paní Zelená (budeme jí říkat paní Zel.) byla totiž bylinkářka a ta měla vždy **práce až nad hlavu**. Proto ji nikde nebylo vidět. Hledala v bylinkách **od hlavy až k patě**, aby vyléčila nemocného pacienta, ale nemohla najít, co potřebovala. Četla pořád tyto nápisy: *vlasý, oči, nos, pusa, brada, krk, ramena, lokty...* a tak dále, a tak dále. Četla je pořád dokola, a to kolo nebylo žádné jiné než kolo pana Mlynářka.

Pan Mlynářek byl místní mlynář, ale většinou ho všichni ostatní předběhli. Nikdy si pořádně nezamlel, protože **kdo dřív přijde, ten dřív mele**. Všechny děti Zelených tam byly už dopoledne.

Právě si hrály venku na trávníku. **Bylo jich tam jako smetí** a že měli uklizeno, přesto jich tam bylo hodně. „Neviděli jste maminku?“ otázal se pan Zel.

„Neviděli,“ „Neviděli,“ „Neviděli,“ vrtěly hlavou děti.

„Asi má zase práce až nad hlavu,“ přemýšlela nahlas jeho nejstarší dcera.

My se ale pojďme podívat, co dělá paní Zel. Ošetřovala nemocného pacienta a v duchu si pomyslela „*Večer bychom mohli zajít do hospody u Hlada. Pan Hlad je totiž nejlepší kuchař z okolí.*“

Něco podobného napadlo i pana Zel. a tak si usmyslel „*Půjdu nelenit. Třeba se nám potom bude zelenit,*“ ať máme peníze. Neboť **bez peněz do hospody nelez**.

Večer se konečně vypravili do hospody. Šli přes les.

„Mami, tati, já se bojím...“ pravilo nejmenší dítě.

„Ale **kdo se bojí, nesmí do lesa,**“ pokrčila rameny paní Zel. A nechali dítě před lesem.

Na okraji lesa našel pan Zel. krásné jablko. „**Jablko nepadá daleko od stromu,**“ pomyslel si, a proto našli i jabloň a celou ji otrhali.

Jinak cesta probíhala poklidně. Jediné, co se stalo, bylo to, že pan Zel. zakopl a zavolal „Sakra!“ a z lesa se ozvalo: „Sakra!“ neboť **jak se do lesa volá, tak se z lesa ozývá**.

U hospody, před železnými vratky se pan Zel. usmál: „Sezamku, prosím Tě, otevři se nám.“ Jako zázrakem se vrátka otevřela. „Vidíte,“ poučoval pan Zel. „**i něžnými slůvky se dají otevřít železná vrátka.**“

V hospodě bylo rušno. Sotva vešli, už se od několika stolů ozývaly posměšky jako třeba: „Zelenáči Zelení, pročpak se vám nelení?“ a „Jste žáby nebo krokodýli?“ Tyto hlášky snášela rodina Zelených dennodenně.

„Posměváčci“ by klidně mohli kandidovat na rytíře („*To víte... **zvyk je železná košile***“). Jelikož byli trpěliví a **trpělivost růže přináší**, celá zahrada jim voněla a obdivovala ji i sousedka, jež měla přezdívku „Šípková Růženka“.

Po chvíli k nim přišel pan Hlad (*Také přezdívaný pan Velkoočko... **Hlad má velké oči. Stejně velké oči měla i paní Žízeň. Někteří lidé si dokonce mysleli, že Hlad je převlečená Žízeň. Určitě jen pověry...***). „Co si přejete?“ otázal se.

„Sundejte ten svícen nad našimi hlavami prosím. Pod tím svícnem je největší tma.“

„Jak si přejete,“ sundal pan Hlad svícen, „Budete si přát nějaké jídlo?“

„Já bych si dal Oko a Zub. Jsou to moje nejoblíbenější jídla,“ olízl se pan Zel.

„A nevádí vám pane Zelený, že přijdete o oko a zub? Dnešní specialita říká: Oko za oko, **Zub za zub.**“

„No... jeden zub se asi ztratí a oči mám dvě. Nevadí mi to.“

Ostatní měli vybrané předem.

Po vydatné večeři odcházeli domů.

Pouze jednoho syna museli napomínat: „**Nemaluj čerty na zeď!** Kdo to má pořád umývat?! Ale v noci čerti oživli...“

Šli spát brzy, neboť se další den konala oprava. Na tu se všichni těšili.

Ráno se paní Zel. vzbudila velmi brzy, jelikož si jeden z jejích synů začal šeptat a tráva rostla celkem hodně. Paní Zel. totiž **slyšela i trávu růst**. Převalice se zhrozila, když uviděla jednoho svého syna s čertem.

Její syn měl rád ptáčata. Nejradší měl holuby, ale ti byli vždy na střeše. Jako druhé si nejvíce oblíbil vrabce a jelikož byl rozumný, vždy říkal: **Lepší vrabec v hrsti, než holub na střeše**. Zrovna dnes ulovil **ranní ptáče, to dál doskáče**. Jediný problém byl v tomto: **Co je šeptem, to je s čertem**. A on zrovna ty všechny rozumy šeptal...

„Rychle na mě zařvi!“ vyzvala ho paní Zel.

„A co, mamí?!“ zakřičel její syn.

„Lusk!“ ozval se zvuk a všichni čerti začali dovádět a ničit věci kolem sebe.

Tím se vzbudili i všichni ostatní. Paní Zel. mezitím oblékla čerty do šatů. Místo čertů zde stálo několik lidí.

„Tak...“ pomyslela si paní Zel. „*Přesně jak jsem si myslela. Šaty dělají člověka. Teď ještě vzít čerty, teda lidi někam do civilu, aby se naučili jak to ve světě chodí. Vezmeme je třeba na popravu. Musí poznat, co by se s nimi stalo, kdyby ještě jednou začali ničit věci kolem sebe.*“

Poprava se konala ještě před polednem, aby diváci nemuseli zvracet oběd. Paní Katka zastávala úlohu kata. Už po několikáté popravovala pana Jazyčníka (*Jazyčník je někdo ve stylu zubaře, ale místo zubů uzdravuje jazyk*) (**kolik jazyků znáš tolikrát jsi člověkem**). S chutí popravila paní Katka zmíněného pana Jazyčníka. Jeho hlavu si schovala do své sbírky hlav. Někteří lidé ji kvůli tomu považovali za blázna a ptali se jí, proč to dělá. Ona, neboť byla prakticky založená, vždy jen klidně odvětila: „**Víc hlav víc ví** a vědomosti se hodí vždy.“

A tak dále... A tak dále...

Na každém konci něco nového začíná. Kdo ví, co se tam děje teď?